

svær, end man muligen under andre Omstændigheder vilde have fundet det rigtigt og hensigtsmæssigt, ligesom jeg ogsaa nu føler en Betænkkelighed svinde hos mig efter de Opfordringer, der ere rettede fra forskjellige Medlemmers Side, nemlig en Betænkkelighed ved at lægge for længe Beslag paa det høie Things Tid. Naar jeg gjør dette, hvad jeg desværre ikke vil kunne undgaa at gjøre, maa de ærede Medlemmer selv bære Skylden derfor. Det vil være de ærede Medlemmer af dette Thing, som interessere sig for det foreliggende Spørgsmaal — og jeg nærer ikke noget Dieblit Løvl om, at det er den aldeles overveieende Flæthed — bekendt, at der med Hensyn til dette Spørgsmaal har været fremsat mange forskellige Meninger; men de Herrer ville samtidig have set, at disse forskellige Meninger hidtil have grupperet sig i alt Væsentligt omkring to store Hovedtanker. Den ene af disse Tankers Forskæmpere gaa ud fra, at, da Danmark er et lille Land, som kun kan stille en Hær af ringe Styrke paa Benene, saa bør man søge at koncentrere Forsvaret saa meget som kun muligt og derfor ikke blot indskrænke sig til en enkelt Landsdel, hvorved da Balget naturligt falder paa Sjælland, men tillige, da man ikke tror kraftigt at kunne forsvare dette i sin Helhed, til et enkelt Punkt af samme, hvor da Forsvaret bør gjøres saa stærkt som muligt ved fortifikatoriske Midler, hvad da atter ved en nøiere Overveieelse af alle herhenhørende Forhold ganske naturligt og efter min Overbevisning fuldstændig følgerigtigt fører til, at man gjør det eneste kun tilbørlige ved sin Beliggenhed, men navnlig ved sin Betydning i andre Retninger, strategiske Punkt paa Den — Hovedstaden — til en Fæstning af første Rang eller dog til en meget stærk Fæstning. Den anden Hovedtantes Forskæmpere erkjende med den mnsævntes, at under alle Forhold, hvor ikke netop Lydskland er vor Modstander — og det vilde jo rigtignok være meget letfindigt at basere et Forsvarssystem paa en stieblikkelig politisk Situation, der kan verke og har verket saa overordentlig hurtig — vil Sjælland og specielt Kjøbenhavn være det truede Punkt, og selvfølgelig maatte altsaa Forsvaret føres der. De erkjende endvidere, at det Samme vil være Tilfældet under Forudsætning af, at vor sydlige Nabo var vor Modstander, og at vi stode alene i Kampen ligeoverfor hans saa overlegne Landmagt og hans vel snart meget overlegne Sømagt. I saa Henseende og for disse Tilfælde falde altsaa de to Hovedankuelser med Hensyn til denne Sag sammen. Men indenfor denne Overensstemmelse er der en Forskjel i Anskuelserne med Hensyn til Forsvarets Førelse, idet den sidst omhandlede Tankes Bærere ikke ville knytte Forsvaret til et enkelt Punkt paa Den, men hævde, at Formaalet maa være det, ved Hær og Flaade i Forening at møde Fjenden strax ved Forsøg paa en Invasion af denne i et for ham alt Andet end

gunstigt Dieblit, nemlig under hans Udsibning. Det er, mine Herrer, ikke gennem en løst hentasket eller undfanget Tanke, men gennem en alvorlig og nøie Overveieelse af alle herhenhørende Forhold — de forskellige Landgangspunkters Beliggenhed, Terrainets Formation og Kommunikationsmidlernes Befæstning —, at man fra denne Side er kommen til den Overbevisning, at en Hær af en passende Styrke vil kunne dislokteres saaledes paa Den, at den kan komme tilstede med en tilstrækkelig Styrke, der desuden timevis forsøges paa det valgte Landgangspunkt betimeligt nok til, at de Betingelser, under hvilke Fjenden maatte foretage Landgangen, navnlig naar dertil regnes paa Flaadens forventede Medvirkning og ogsaa tages noget Hensyn til de hos os i hvert Fald meget ustabige Veir- og Vindforhold, ville gjøre denne Operation overordentlig preker for ham, ligesom det er klart, at et saadant mislykket Forsøg vil drage en meget værdifuld Følge efter sig, idet det nemlig efter al Sandsynlighed vil medføre Opgivelsen af den hele Invasion. Jeg skal tilføje, at denne Tankes Bærere ere sig fuldt bevidste, at der til den heldige Gjenneførelse af Forsvaret paa denne Naade fordres megen Omstigt og megen Energi, saaledes at man under visse Omstændigheder ikke maa sty at sette den sidste Udførelse ind som Indsats, men netop denne Erkjendelse har med Hensyn til et andet Spørgsmaal, der staar i nær Forbindelse dermed, nemlig Sikringen af Hovedstaden ved en Befæstning mod Landsiden, ført dem akkurat til det modsatte Resultat af det, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds kom til, naar han mente, at det vilde lamme Energien af Forsvaret, hvis man havde en saadan Befæstning bagved sig. Jeg beder det ærede Medlem og jeg beder det høie Thing sætte sig ind i den Situation, hvori en Hærstyrke vil befindes sig, naar den efter en saadan Kamp med et uheldigt Udfald — og med al Omstigt, med al Tapperhed og med al Energi er det jo dog højere Magter, der raade for Seiren — kastes tilbage mod Hovedstaden. Jeg beder Dem et Dieblit tænke Dem ind i den Kalamitet, som der vil opstaa, naar det eneste Bærn, Hæren, sønderlemmet og mere eller mindre opløst — thi det vil den være efter en saadan uheldig Kamp — yder sit, desværre vi vide det jo af Erfaring, sørgelige Bidrag til den store Forvirring, som naturlig i et saadant Dieblit opstaaer i den for Fjenden aabent liggende By. Jeg beder Dem endelig tænke Dem Betingelser, paa hvilke under saadanne Forhold Fjenden vil kunne kjøbes, hvis der overhovedet bliver Tale om Andet, end Overgivelse paa Naade og Unaade. Og lige overfor dette Billede beder jeg Dem stille et andet, nemlig at man med forstandig Forudseenhed havde sikret Hovedstaden ved en passende Befæstning, i hvilken Hæren kunde optages og ordnes efter det tabte Slag, hvorved den, efter at være ordnet, atter kunde blive istand til at byde Fjenden formyer